Europejski Rzecznik
Praw Obywatelskich

Tłumaczenie tej strony zostało wygenerowane za pomocą tłumaczenia maszynowego [Link]. *Tłumaczenia maszynowe mogą zawierać błędy potencjalnie zmniejszające zrozumiałość i dokładność; Rzecznik Praw Obywatelskich nie ponosi odpowiedzialności za jakiekolwiek rozbieżności. Aby uzyskać najbardziej wiarygodne informacje i pewność prawną, należy zapoznać się z następującymi informacjami wersja źródłowa na angielski, do której odnośnik znajduje się powyżej. Więcej informacji można znaleźć w naszej* polityce językowej i tłumaczeniowej [Link].

Decyzji w sprawie 2449/2007/VIK - Zarzut niepodania zadowalających przyczyn zastąpienia skarżącego i zarzut nieposzanowania prawa skarżącego do bycia wysłuchanym

Decyzja
Sprawa 2449/2007/VIK - **Otwarta** 22/10/2007 - **Decyzja z** 16/12/2009

Skarżący, obywatel Wielkiej Brytanii, został zatrudniony jako kierownik zespołu w ramach pracy doradczej w Afryce. Umowę zawarł z firmą należącą do konsorcjum („Wykonawcą"), wynajętą przez Komisję w celu wykonania badania w kraju X.

Podczas pierwszej fazy wdrażania projektu Wykonawca miał przygotować sprawozdanie początkowe. Skarżący, jako kierownik zespołu, przygotował wspomniane sprawozdanie. Komisja nie była jednak zadowolona z jego treści. Przekazała liczne uwagi i poprosiła skarżącego o wniesienie odpowiednich poprawek. Poprosiła następnie Wykonawcę o zastąpienie skarżącego innym ekspertem. W tym celu przesłała Wykonawcy oficjalne pismo.

W tym kontekście skarżący zarzucał Komisji, że ta w swoim piśmie wnioskującym o zastąpienie eksperta nie podała zadowalających tego powodów (aspekt merytoryczny) i że naruszyła prawo skarżącego do bycia wysłuchanym zgodnie z art. 41 ustęp 2 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej i art. 16 Europejskiego Kodeksu Dobrej Praktyki Administracyjnej (aspekt proceduralny). Skarżący utrzymywał, że Komisja powinna dostarczyć dowody zarzutów przeciwko niemu albo je wycofać.

Po starannym dochodzeniu Rzecznik doszedł do wniosku, że nie wystąpił tu przypadek niewłaściwego administrowania, co się tyczy meritum, czyli argumentacji przekazanej przez Komisję. Co się tyczy procedury, Rzecznik uznał, że nie dając skarżącemu możliwości odpowiedzi na krytykę, jaką Komisja wyraziła w swoim piśmie z dnia 15 maja 2007 r., czyli przed poproszeniem Wykonawcy o zastąpienie skarżącego, Komisja nie postąpiła zgodnie z

zasadą dobrej administracji określoną w art. 41 Karty Praw Podstawowych UE. To, zdaniem Rzecznika, stanowiło przypadek niewłaściwego administrowania.

Rzecznik zamknął zatem dochodzenie uwagą krytyczną.

OKOLICZNOŚCI LEŻĄCE U PODSTAW SKARGI

1. Niniejsza skarga dotyczy między innymi domniemanego naruszenia art. 41 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej [1] i art. 16 Europejskiego kodeksu dobrego postępowania administracyjnego [2] przez delegaturę Komisji Europejskiej w kraju X (zwanego dalej „delegacją").

2. Artykuł 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą") ma następujące brzmienie:

„ *Prawo do dobrej administracji*

(1) Każda osoba ma prawo do bezstronnego i sprawiedliwego rozpatrzenia swoich spraw w rozsądnym terminie przez instytucje i organy Unii.

(2) Prawo to obejmuje:

prawo każdej osoby do bycia wysłuchanym przed podjęciem jakiegokolwiek indywidualnego środka, który miałby na nią negatywny wpływ [...].

spoczywający na administracji obowiązek uzasadnienia swoich decyzji [...]".

3. Artykuł 16 Europejskiego kodeksu dobrego postępowania administracyjnego (zwanego dalej „ECGAB") stanowi:

„ *Prawo do bycia wysłuchanym i składania oświadczeń*

1. W przypadku gdy chodzi o prawa lub interesy osób fizycznych, urzędnik zapewnia poszanowanie prawa do obrony na każdym etapie procedury decyzyjnej.

2. Każdy członek społeczeństwa ma prawo, w przypadku gdy musi zostać podjęta decyzja mająca wpływ na jego prawa lub interesy, do przedstawienia uwag na piśmie oraz, w razie potrzeby, do przedstawienia uwag ustnych przed podjęciem decyzji ".

4. Skarżący został zatrudniony jako lider zespołu w zakresie prac doradczych w kraju X przez przedsiębiorstwo należące do konsorcjum, które było prowadzone przez inne przedsiębiorstwo (zwane dalej „wiodącym partnerem konsorcjum"). Konsorcjum otrzymało zamówienie na realizację badania Tracer Study on Graduates of the Country X Technical Education

Programme i ich wpływu na rynek pracy w kraju, a bardziej ogólnie na jego rozwój gospodarczy i społeczny. Członkowie konsorcjum, którzy podpisali umowę z Komisją, są dalej określani jako „wykonawca".

5. Umowa między Wykonawcą a Komisją była regulowana ogólnymi warunkami umowy ramowej, ogólnym zakresem zadań umowy ramowej „beneficjentami" oraz szczegółowym zakresem zadań, w którym określono usługi, które mają być wykonywane przez Wykonawcę.

6. Umowa miała rozpocząć się 30 kwietnia 2007 r. W ciągu siedmiu dni od dnia zawarcia umowy Wykonawca musiał sporządzić sprawozdanie wstępne. Sprawozdanie to, przygotowane przez skarżącego, zostało przedłożone Delegacji w dniu 7 maja 2007 r. Delegacja nie była jednak usatysfakcjonowana sprawozdaniem. Komisja przedstawiła szereg uwag i zwróciła się do skarżącego o odpowiednią zmianę sprawozdania. Następnie delegacja zwróciła się o zastąpienie skarżącego innym ekspertem. Wniosek ten został formalnie złożony przez szefa delegatury w piśmie skierowanym do Wykonawcy z dnia 15 maja 2007 r. W piśmie tym delegacja wyraziła w istocie swoje niezadowolenie z tego, co uważa za złą jakość pracy skarżącego i jego postawę. Umowa skarżącego została natychmiast rozwiązana i wycofano go z zadania.

7. W dniu 24 maja 2007 r. skarżący poinformował Delegację, że uważa treść powyższego pisma za nieprawdziwą i zniesławiającą, i zwrócił się o możliwość omówienia tego pisma.

8. W piśmie z dnia 31 maja 2007 r. delegacja odpowiedziała skarżącemu. Wskazała ona, że Komisja nie ma z nim żadnych powiązań umownych i że w związku z tym wszelkie kwestie związane z przedmiotową umową powinny zostać omówione z Wykonawcą.

9. W dniu 3 lipca 2007 r. skarżący złożył pierwszą skargę do Rzecznika Praw Obywatelskich (numer referencyjny 1791/2007/(BM)SAB). Twierdził, że delegatura naruszyła wyżej wymienione artykuły Karty i ECGAB. Z dokumentów przedstawionych przez skarżącego wynika jednak, że delegacja dwukrotnie poinformowała go o swoim niezadowoleniu z jego pracy. W związku z tym Rzecznik uznał, że wydaje się, że skarżący miał możliwość zareagowania na krytykę Komisji. W tych okolicznościach Rzecznik uznał, że nie ma wystarczających podstaw do przeprowadzenia dochodzenia.

10. W dniu 19 września 2007 r. skarżący powtórzył swoją skargę, przedstawiając szczegółową analizę sytuacji i szereg nowych argumentów na poparcie swojej sprawy. Nowe pismo skarżącego zostało zatem zarejestrowane jako nowa skarga (nr referencyjny 2449/2007/VIK).

PRZEDMIOT DOCHODZENIA

11. Rzecznik Praw Obywatelskich zidentyfikował następujące zarzuty i roszczenia:

(1) Skarżący zarzucał, że delegatura naruszyła art. 41 ust. 2 karty i art. 16 ECGAB, nie przestrzegając jego prawa do bycia wysłuchanym i nie przedstawiając w odpowiedni sposób

uzasadnienia oświadczeń złożonych przez szefa delegacji w piśmie z dnia 15 maja 2007 r. Na poparcie tego zarzutu skarżący zasadniczo stwierdził, że:

(i) Delegacja podjęła działania mające na celu usunięcie go przed upływem terminu przedłożenia zmienionego sprawozdania, który musiał zawierać informacje zwrotne przekazane przez delegację;

(II) Pismo delegacji z dnia 15 maja 2007 r. zawierało zarzuty skierowane przeciwko niemu, na które nigdy wcześniej nie zwrócono mu uwagi i na które nie miał możliwości udzielenia odpowiedzi.

(2) Skarżący twierdził, że delegatura powinna przedstawić dowody na zarzuty, które szef delegatury złożył przeciwko niemu, lub wycofać te zarzuty.

12. Skarżący twierdził również, że delegatura powinna, zgodnie z art. 41 ust. 3 [3] Karty, zapewnić rekompensatę finansową za poniesioną przez niego szkodę oraz za utratę zarobków w przyszłości. Rzecznik uznał ten zarzut za niedopuszczalny na podstawie art. 2 ust. 4 jego statutu, ponieważ skarżący nie podjął żadnych wcześniejszych działań administracyjnych wobec delegatury w odniesieniu do jego żądania odszkodowania.

13. W dniu 14 maja 2009 r. skarżący przedłużył swój wniosek o odszkodowanie. Twierdził, że zwrócił się do delegatury o wypłatę mu odszkodowania za utratę zarobków, dodatki na zakwaterowanie i utratę reputacji zawodowej. W dniu 15 czerwca 2009 r. skarżący przedłożył kopię odpowiedzi delegacji, w której ta ostatnia odrzuciła powyższy wniosek o odszkodowanie. Biorąc pod uwagę, że skarżący spełnił wymogi określone w art. 2 ust. 4 statutu Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich, roszczenie o odszkodowanie mogło zostać uwzględnione w celu dochodzenia. Rzecznik uznał jednak za właściwe oczekiwanie na wyniki kontroli akt Komisji przed podjęciem decyzji o zbadaniu tego twierdzenia. W wyniku kontroli akt Komisji dotyczących zarzutów i argumentów przedstawionych początkowo przez skarżącego Rzecznik uważa, że nie ma potrzeby badania wniosku o odszkodowanie.

14. Należy wreszcie zauważyć, że zarówno Komisja, jak i skarżący wskazali, że poseł do Parlamentu Europejskiego napisał do komisarza Ferrero-Waldnera w sprawie niniejszej skargi. Komisja przekazała kopię swojej odpowiedzi posłowi do Parlamentu Europejskiego. W swoich uwagach skarżący stwierdził, że w piśmie skierowanym do komisarza poruszono kwestie o charakterze ogólnym, związane na przykład z konsekwencjami prawnymi rozwiązania umowy konsultanta na podstawie bezpodstawnych zarzutów, a także z podstawą prawną wymagania od konsultanta podpisania oświadczenia o dostępności i wyłączności, ograniczając jego zdolność do pracy w konkurencyjnym przedsiębiorstwie. Skarżący uznał jednak, że Komisja nie zajęła się poruszonymi kwestiami. Z dostarczonych informacji nie wynika jasno, czy skarżący pragnie, aby Rzecznik zbadał te kwestie. W każdym razie skarżący nie przekazał Komisji kopii odpowiedniego pisma posła do Parlamentu Europejskiego. W związku z tym Rzecznik nie dysponuje wszystkimi informacjami niezbędnymi do podjęcia decyzji, czy powinien wszcząć dochodzenie w tej sprawie.

DOCHODZENIE

15. W dniu 22 października 2007 r. Rzecznik Praw Obywatelskich wszczął dochodzenie i zwrócił się do Komisji o przedstawienie opinii. Komisja przesłała swoją opinię w dniu 12 marca 2008 r. Opinię Komisji przekazano skarżącemu z zaproszeniem do przedstawienia uwag, które przedstawił w dniu 22 kwietnia 2008 r. W dniu 2 stycznia 2009 r., na wniosek służb Rzecznika, skarżący przedstawił dalsze dokumenty dowodowe dotyczące jego skargi, a w dniach 14 maja 2009 r. i 15 czerwca 2009 r. przedstawił więcej dowodów z dokumentów.

16. W dniu 20 lipca 2009 r. Rzecznik Praw Obywatelskich zwrócił się do Komisji o umożliwienie jego służbom zapoznania się z aktami niniejszej sprawy. Kontrola odbyła się w dniu 13 października 2009 r. w siedzibie Biura Współpracy EuropeAid Komisji w Brukseli. Kopia sprawozdania z kontroli została przesłana skarżącemu i Komisji w dniu 20 października 2009 r. W dniu 24 października 2009 r. skarżący przedstawił uwagi na temat tego sprawozdania.

ANALIZA I WNIOSKI RZECZNIKA PRAW OBYWATELSKICH

A. W odniesieniu do zarzutu skarżącego

Argumenty przedstawione Rzecznikowi Praw Obywatelskich

Treść spornego pisma:

17. Skarżący dostarczył kopię pisma delegacji z wnioskiem o jego zastąpienie (z dnia 15 maja 2007 r.). Odpowiednie sekcje niniejszego pisma mają następujące brzmienie:

„ *[...] delegacja przekazała już nieformalnie* [wykonawczemu] *szereg obaw podzielanych przez rząd nie tylko w odniesieniu do jakości pracy wykonanej przez [* skarżącego *], ale także jego bardzo* obraźliwej *postawy.*

Projekt sprawozdania wstępnego przedstawiony przez kierownika zespołu był niezadowalający i nie spełniał standardowej treści sprawozdania wstępnego (należy odnieść się do uwag przekazanych przez delegację pocztą elektroniczną). TZW [4] *wyraźnie wymagały, aby metodologia przedstawiona w ofercie [wykonawcy] została poddana przeglądowi i ponownemu przedłożeniu w sprawozdaniu wstępnym, ale kierownik zespołu całkowicie pominął ten istotny aspekt i skupił się raczej na szerokiej i znanej analizie sektora TVET* [5] *.*

Delegacja dwukrotnie przedstawiła uwagi do sprawozdania wstępnego, aby kierownik zespołu mógł ulepszyć niniejsze sprawozdanie, na które otrzymaliśmy bardzo defensywne i źle ocenione odpowiedzi. Delegacja TL próbowała ponadto stworzyć konfrontacyjną sytuację między delegacją a rządem pomimo porozumienia co do zmian, które należy wprowadzić.

Przedstawiciel rządu poinformował, że spędził znaczną ilość czasu z TL, aby poinformować go o przydzieleniu i pomóc mu udoskonalić sprawozdanie, ale TL nadal nie zdaje się rozumieć ani mieć żadnej wizji wykonania zadania. Uważa się, że po prostu „pożycza" szerokie idee i koncepcje od osób, z którymi przeprowadzono konsultacje, i nie zaproponował żadnych odpowiednich i proaktywnych sugestii dotyczących metodologii przeprowadzenia badania.

Rząd wyraził teraz silną gotowość do zastąpienia Team Leadera, ponieważ nie jest w stanie wykazać się umiejętnościami i kompetencjami niezbędnymi do przeprowadzenia tego badania. Delegacja w pełni zgadza się ze stanowiskiem rządu.

…

W związku z powyższym i na podstawie art. 17 ogólnych warunków umowy ramowej, biorąc pod uwagę, że słaby start już w pewnym stopniu zagroził pomyślnemu wykonaniu studium dla wielkiego niezadowolenia ze strony rządu, uprzejmie prosimy o zaproponowanie odpowiedniego zastępstwa odpowiadającego wymogom kwalifikacyjnym TZW i zgodnego z delegacją i rządem… ".

Argumenty skarżącego

18. Skarżący zasadniczo stwierdził, że powyższy list był „ *pełny nieprawdy* " i że nie miał możliwości zareagowania na krytykę Komisji. W tym kontekście skarżący przedstawił następujące argumenty.

19. Skarżący przyznał, że otrzymał informacje zwrotne od kierownika zadaniowego delegatury i doradcy ds. edukacji delegatury na temat projektu sprawozdania wstępnego. Zauważył, że odpowiedział na te uwagi i że uzgodniono, że przygotuje i przedłoży zmienione sprawozdanie zawierające uwagi delegacji. W międzyczasie delegacja podjęła jednak działania mające na celu usunięcie go z zadania *przed* upływem terminu składania zmienionego sprawozdania. Według skarżącego zmienione sprawozdanie wstępne znacznie rozszerzyło zakres zagadnień metodologicznych przedstawionych we wstępnym sprawozdaniu wstępnym i było wynikiem szeregu pogłębionych dyskusji z zainteresowanymi stronami, starszym badaczem zajmującym się doradztwem, a także wniosków opartych na jego własnej wiedzy fachowej i doświadczeniu. W związku z tym stwierdził, że decyzja Komisji o usunięciu go, zanim nawet rozważy zmienione sprawozdanie, jest „ *nadzwyczajnym i niedopuszczalnym aktem złej wiary* ".

20. Skarżący uznał, że jego odpowiedź na uwagi pracowników delegatury nie była „ *obronna i źle oceniana* ", lecz „ *szczegółowa i solidna* ", czego należy oczekiwać od kierownika zespołu.

21. Ponadto skarżący stwierdził, że pismo delegacji zawierało szereg zarzutów, które wykraczały poza kwestie podniesione wcześniej przez jej pracowników. Zdaniem skarżącego zarzut, że „ *próbował stworzyć konfrontacyjną sytuację między delegacją a rządem [kraju X]* " był przerażający, bezpodstawny i bezpodstawny. Gdyby jego obecność stwarzała trudności między rządem kraju X (zwanego dalej „rządem") a delegacją, dobrowolnie zrezygnowałby z konsultacji.

22. Skarżący dodał również, że domniemany brak zrozumienia i wizji lub zarzut, że „ *nie wykazał się niezbędnymi umiejętnościami i kompetencjami* ”, nigdy nie został mu zgłoszony przez przedstawiciela rządu ani nikogo innego. Powtórzył, że w związku z tym nie miał okazji dyskutować i obalić tych zarzutów.

23. Zarzut, że „ *zapożyczał szerokie idee i koncepcje od osób, z którymi przeprowadzono konsultacje, i nie zaproponował żadnych odpowiednich proaktywnych sugestii dotyczących metodologii przeprowadzenia badania* ” był nieprawdziwy. Nie uważał się za konsultanta, który przyjeżdża z zagranicy z wcześniej przemyślanymi rozwiązaniami, ale raczej za kogoś, kto stara się kontekstualizować podejścia i metody w lokalnych warunkach, aby zapewnić większe szanse na sukces i zrównoważony rozwój.

24. Skarżący zauważył, że pozorny „ *przedstawiciel rządu* ” uzgodnił sprawozdanie przed jego przedłożeniem delegacji. Dodał, że spędził trochę czasu na omawianiu raportu z tą osobą, ponieważ powiedziano mu, że ten ostatni działa w imieniu rządu. Nie była to jednak „ *znaczna ilość czasu* ”, ponieważ przedstawiciel przyjął wstępne sprawozdanie, z wyjątkiem jednej lub dwóch zmian faktycznych.

25. Skarżący wskazał również, że zarzut, że miał „ *wojującą postawę* ” był „ *bezpodstawnym i niewybaczalnym atakiem osobistym* ” na jego charakter. Podejrzewał, że to osobista niechęć niektórych pracowników delegacji wobec niego doprowadziła do jego zwolnienia.

Stanowisko Komisji

26. W swojej opinii Komisja wskazała, że nie ma stosunku umownego ze skarżącym, ponieważ stronami umowy byli sami i Wykonawca. Komisja odniosła się do art. 4 ust. 3 warunków ogólnych, który stanowi, że „ *żadna umowa o podwykonawstwo nie może stworzyć stosunków umownych między podwykonawcą a instytucją zamawiającą* ”.

27. Jeśli chodzi o domniemany brak poinformowania skarżącego i nieszanowania jego prawa do bycia wysłuchanym, Komisja stwierdziła, że art. 6 ust. 1 ogólnego zakresu zadań umowy ramowej wyraźnie stanowi, że wszystkie komunikaty dotyczące umowy ramowej mają mieć miejsce między Wykonawcą a Komisją. Dokładniej rzecz ujmując, art. 6 ust. *1 stanowił, że „w przypadku konsorcjum partner wiodący jest ostatecznie odpowiedzialny za wszystkie aspekty umowne i finansowe umowy ramowej oraz za poszczególne zlecenia i jest jedynym formalnym punktem kontaktowym między Wykonawcą a instytucją zamawiającą* ”. W związku z tym Komisja uznała, że nie ma żadnego obowiązku bezpośredniego informowania skarżącego. Do Wykonawcy należało udzielenie skarżącemu instrukcji w zakresie zarządzania projektem i poinformowanie go o wszelkich istotnych kwestiach dotyczących projektu. Z drugiej strony Wykonawca był należycie informowany przez delegaturę (za pośrednictwem rozmów telefonicznych i wiadomości e-mail) o braku zadowolenia Komisji i rządu z pracy skarżącego.

28. Ponadto, wbrew temu, co przedstawił skarżący, delegacja dwukrotnie wyraźnie poinformowała go, że jego sprawozdanie nie jest zadowalające, i wezwała go do

skontaktowania się z delegacją w przypadku potrzeby wyjaśnień. Na poparcie tego argumentu Komisja przekazała kopie dwóch e-maili, które Delegacja przesłała skarżącemu w dniach 8 i 10 maja 2007 r.

29. Komisja wyjaśniła, że ponieważ skarżący niechętnie odnosił się do uwag delegacji, ta ostatnia nie podjęła żadnych dalszych prób skontaktowania się z nim, ale wezwała koordynatora projektu do znalezienia rozwiązania.

30. Jeśli chodzi o domniemane nieprzestrzeganie terminu wyznaczonego dla zmienionego sprawozdania przed podjęciem działań mających na celu usunięcie skarżącego, Komisja wskazała, że w dniu 14 maja 2007 r. delegatura zgodziła się z Wykonawcą dać skarżącemu jeszcze dwa dni na sporządzenie zmienionego sprawozdania wstępnego. Delegacja poinformowała Wykonawcę, że rząd chce zmienić wersję najpóźniej do dnia 16 maja 2007 r.

31. Komisja zauważyła również, że w dniu 15 maja 2007 r. przedstawiciel rządu wezwał Delegację do poinformowania jej, że jego zdaniem, po przedyskutowaniu sprawozdania ze skarżącym, zmieniona wersja sprawozdania (którego skarżący miał zamiar przedstawić) nie uwzględnia zasadniczych elementów realizacji badania i z pewnością będzie musiała zostać przeredagowana. Wyraził obawy związane z wykonaniem badania jako takiego i poinformował Delegację, że uważa za stosowne zastąpienie skarżącego.

32. Tego samego dnia, tj. 15 maja 2007 r., służby delegacji spotkały się z szefem delegacji, aby omówić możliwe warianty.

33. W dniu 16 maja 2007 r. delegacja skontaktowała się z Wykonawcą, informując go o informacjach zwrotnych rządu na temat sprawozdania i zwracając się o jego stanowisko. Według Komisji Wykonawca wyjaśnił, że sprawozdanie wstępne, zmienione przez skarżącego, nie zostanie przesłane delegaturze. W e-mailu, który Wykonawca wysłał do delegatury w dniu 16 maja 2007 r. o godz. 18.38, zwrócił się do tego ostatniego z prośbą o przesłanie oficjalnego pisma z prośbą o zastąpienie skarżącego.

34. Komisja wyjaśniła, że jej pismo z wnioskiem o usunięcie skarżącego pochodzi z dnia 15 maja 2007 r., ale zostało wysłane dopiero w dniu 16 maja 2007 r., po upływie terminu, i nie otrzymano żadnego zmienionego sprawozdania. Komisja przekazała Wykonawcy kopię swojej wiadomości e-mail wraz z załączonym pismem. Kopia wiadomości e-mail wykazała, że delegacja przesłała ją Wykonawcy w dniu 16 maja 2007 r. o godz. 18.39 w formie natychmiastowej odpowiedzi na powyższą wiadomość e-mail otrzymaną od Wykonawcy o godz. 18.38. Komisja wyjaśniła, że pismo to było z dnia 15 maja 2007 r., ponieważ zostało sporządzone w tym dniu, tak aby mogło być gotowe do dyskusji z szefem delegatury. Biorąc pod uwagę krótkie ramy czasowe i ograniczenia budżetowe dla tego badania, delegacja nie mogła pozwolić sobie na przyznanie skarżącemu dodatkowego czasu. W związku z tym po upływie nowego terminu decyzja o złożeniu wniosku o zastąpienie skarżącego musiała zostać podjęta szybko, aby zapewnić pomyślny wynik misji.

35. Komisja wyjaśniła, że przedstawicielstwo nigdy nie otrzymało oficjalnie zmienionej wersji

sprawozdania skarżącego. Zgodnie z art. 3 ust. 3 ogólnego zakresu zadań umowy ramowej obowiązkiem Wykonawcy było zapewnienie jakości dostarczanych sprawozdań. Komisja nie mogła zatem kwestionować decyzji Wykonawcy o nieprzedstawieniu zmienionej wersji sprawozdania przygotowanego przez skarżącego. Komisja przyjęła, że zdaniem Wykonawcy zmienione sprawozdanie nie spełnia wymogów jakościowych określonych w zakresie uprawnień.

36. Wniosek, który delegatura skierowała do Wykonawcy w celu zastąpienia skarżącego, opierał się na art. 17 ogólnych warunków umowy ramowej, który stanowi, co następuje:

„ *[...] w trakcie wykonywania i na podstawie pisemnego i uzasadnionego wniosku instytucja zamawiająca może zwrócić się o zastąpienie, jeżeli uzna, że członek personelu jest nieefektywny lub nie wykonuje swoich obowiązków wynikających z umowy* ".

37. Komisja wyjaśniła, że uwagi, które skarżący uznał za zniesławiające, zostały przedstawione w odniesieniu do tonu odpowiedzi skarżącego na wcześniejsze wnioski delegacji o ulepszenie sprawozdania. W e-mailu wysłanym w dniu 14 maja 2007 r. delegatura poinformowała Wykonawcę, że odpowiedź skarżącego nie *jest tym, czego można się spodziewać w tej sytuacji („kolejna odpowiedź na nasze uwagi uznaje się za niedopuszczalną i wyraźnie niekonstruktywną* "). W tym samym e-mailu delegatura poinformowała również Wykonawcę, że rząd wyraził obawy co do tego, że odpowiedź skarżącego może doprowadzić do konfrontacji między delegaturą a rządem.

38. Komisja zauważyła, że zrozumiała rozczarowanie skarżącego, że delegacja nie zwróciła jego uwagi na treść pisma delegacji z dnia 15 maja 2007 r. Komisja uznała jednak, że delegatura należycie i w pełni poinformowała Wykonawcę o każdym elemencie wymienionym we wspomnianym piśmie *przed* wysłaniem pisma. Delegatura działała zgodnie z art. 6 ust. 1 ogólnego zakresu zadań, o którym mowa w pkt 27 powyżej. Gdyby Wykonawca uznał argumenty i wniosek złożony w piśmie delegacji za nieprawidłowe lub niewłaściwe, do Wykonawcy należało poinformowanie skarżącego o piśmie delegacji, uzyskanie jego opinii oraz zakwestionowanie wniosku i argumentów delegacji. Wniosek delegacji o zastąpienie skarżącego nigdy jednak nie został zakwestionowany przez Wykonawcę, który był świadomy zawartych w nim uzasadnień i co do zasady zgodził się z nim.

39. Komisja twierdziła ponadto, że nie ma osobistej niechęci ze strony pracowników delegatury, jak twierdzi skarżący. Jedynym interesem delegacji było zapewnienie usługi, która byłaby akceptowalna dla siebie i rządu. Wymagało to koniecznie kontroli i kontroli jakości prac doradczych. W żadnym momencie jego pracownicy nie wyrazili gniewu wobec skarżącego ani w delegaturze, ani poza nią. Przedstawicielstwo zwróciło się do skarżącego z prośbą o zastosowanie się do zakresu uprawnień, który został zaakceptowany przez Wykonawcę, oraz o dokonanie przeglądu sprawozdania, biorąc pod uwagę uwagi delegacji. Skarżący otrzymał wystarczająco dużo czasu na podjęcie odpowiednich działań.

Uwagi skarżącego

40. W swoich uwagach skarżący zauważył, że w sprawozdaniu Komisji pominięto pewne zdarzenia. W szczególności skarżący stwierdził, że pracownicy delegatury przesłali przedstawicielowi rządu dwie wiadomości e-mail dotyczące uwag skarżącego na temat informacji zwrotnych przekazanych przez delegację w odniesieniu do projektu sprawozdania wstępnego. Według skarżącego te wiadomości e-mail zawierały niewłaściwie umieszczone uwagi. Zauważył, że Komisja nie wspomniała ani nie uwzględniła tych wiadomości e-mail w swojej opinii. Wskazał, że przedstawiciel rządu przedstawił mu jedną z wiadomości e-mail wysłanych w dniu 11 maja 2009 r.

41. Skarżący odniósł się do jednej z uwag przedstawionych przez delegację w związku ze swoim sprawozdaniem. Przedmiotowa uwaga została sformułowana w następujący sposób: *Mam reakcję alergiczną na tego rodzaju stwierdzenia, które brzmią jak mumbo-jumbo. Co nam mówi?* "Skarżący stwierdził, że właściwym profesjonalnym podejściem byłoby zwrócenie się o wyjaśnienia, a nie przedstawienie takich uwag.

42. Skarżący twierdził również, że przedstawiciel rządu poinformował go, że on i jego poprzednik mają trudności ze współpracą z Komisją. Zasugerował on skarżącemu, że aby uniknąć zbędnych trudności z delegaturą w zakresie przedkładania sprawozdań, Wykonawca mógłby rozważyć przedłożenie sprawozdań skarżącego bezpośrednio do niego, a następnie przekaże Delegacji kopię w celach informacyjnych.

43. Skarżący stwierdził ponadto, że otrzymał e-mail od firmy doradczej, która go zleciła, informując go, że delegacja odmówiła przedstawienia uwag do jego zmienionego projektu sprawozdania wstępnego, mimo że wcześniej zgodziła się na to.

44. Skarżący wyjaśnił, że został poinformowany o zwolnieniu dopiero w dniu 17 maja 2007 r. Twierdził ponadto, że firma konsultingowa, która zleciła mu umowę, była bardzo zadowolona z jego zmienionego sprawozdania wstępnego i wskazała mu, że delegatura nie zaakceptowałaby niczego, co przedstawił.

45. Zauważył również, że otrzymał e-mail od przedstawiciela rządu, w którym poinformował go, że ten ostatni próbował utrzymać go na swoim stanowisku, ale delegatura była bezkompromisowa. Biorąc pod uwagę, że delegatura jest potężnym darczyńcą, nie można ignorować jej stanowiska.

46. Skarżący skomentował również oświadczenie Komisji, zgodnie z którym pismo delegacji z dnia 15 maja 2007 r. było jedynie projektem. Podniósł, że spółka, która go zatrudniła, w oczywisty sposób postrzegała to pismo jako pismo zwalniające i rozwiązała umowę z dniem 15 maja 2007 r. Biorąc pod uwagę, że projekt z dnia 15 maja 2007 r. nie został następnie w żaden sposób zmieniony, zdecydowanie sugeruje to, że delegacja zamierzała usunąć skarżącego, niezależnie od zgody na oczekiwanie na zmienione sprawozdanie.

47. Skarżący zwrócił uwagę, że nigdy nie kwestionował potrzeby wprowadzenia zmian do projektu sprawozdania wstępnego. Podkreślił, że włączył do zmienionego sprawozdania wstępnego wszystkie informacje zwrotne otrzymane od delegacji oraz że przedłożył zmienione

sprawozdanie w terminie. Zauważył, że wysłał go do Wykonawcy w dniu 16 maja 2007 r. o godz. 16.45.

48. Skarżący zauważył ponadto, że z jednej strony delegacja poinformowała go bezpośrednio o projekcie sprawozdania wstępnego, a z drugiej strony twierdziła, że cała komunikacja musi przejść przez Wykonawcę. Zdaniem skarżącego delegatura była zatem wysoce wybiórcza i niespójna w interpretacji protokołów komunikacyjnych. Skarżący nie zgodził się ponadto z argumentem Komisji, zgodnie z którym został on dwukrotnie poinformowany, że sporządzone przez niego wstępne sprawozdanie nie jest zadowalające. Według skarżącego dokonano tego tylko raz, w wiadomości e-mail wysłanej przez Komisję w dniu 8 maja 2007 r.

49. Skarżący zauważył, że nadal uważa, iż jego wydalenie było motywowane osobistą niechęcią wobec niego ze strony pracowników delegatury. Doszedł do wniosku, że delegacja nie może podjąć działań przeciwko niemu, jeśli nie uzyska przynajmniej milczącej zgody niektórych przedstawicieli rządu. Podejrzewał w tym kontekście, że pracownicy delegacji mogli próbować *„ciśnieć przedstawicieli suwerennego rządu... w celu zabezpieczenia własnej agendy* ”.

50. Skarżący zauważył, że nie przedstawiono żadnych dowodów na rzekome niezadowolenie rządu z jego pracy lub rzekome pragnienie usunięcia go z zadania.

51. Skarżący nie zgodził się wreszcie z dokonaną przez Komisję interpretacją art. 41 karty i art. 16 ECGAB, zgodnie z którą informowanie go o zarzutach przedstawionych w piśmie delegacji było obowiązkiem innej osoby, ponieważ on, poszkodowany, nie był stroną umowy z Wykonawcą. Zdaniem skarżącego, działając w ten sposób, Komisja naruszyła samą istotę dóbr osobistych zapisanych w powyższych artykułach, a tym samym naruszyła zasady dobrej administracji. Zdaniem skarżącego Komisja po prostu próbowała ukryć się przed swoimi obowiązkami i uniknąć odpowiedzialności.

W przedmiocie kontroli akt Komisji

52. Po dokładnej analizie argumentów stron i dowodów przedstawionych w toku dochodzenia Rzecznik uznał, że konieczna jest kontrola akt Komisji. Kontrola została przeprowadzona przez jego służby w dniu 13 października 2009 r.

53. Z kontroli wynika, że większość dokumentów zawartych w aktach sprawy została już przekazana Rzecznikowi przez Komisję lub skarżącego. Jednakże akta Komisji zawierały również dwa następujące dokumenty, które nie zostały wcześniej udostępnione Rzecznikowi Praw Obywatelskich:

kopię pisma, które w dniu 4 stycznia 2008 r. rząd skierował do kancelarii prawnej reprezentującej skarżącego, oraz

kopia pisma dotyczącego odwołania skarżącego, które rząd przesłał Szefowi Delegacji w dniu 6 grudnia 2007 r.

54. Po otrzymaniu kopii sprawozdania z kontroli skarżący wyjaśnił, że wiedział o piśmie przesłanym przez rząd do jego radców prawnych. Nie wiedział jednak o piśmie skierowanym do szefa delegatury Komisji, wysłanym w dniu 6 grudnia 2007 r. Skarżący zwrócił się zatem o kopię tego pisma.

55. Skarżący wyjaśnił ponadto, że jego doradcy prawni pisali do przedstawiciela rządu, ponieważ uważali, że ten ostatni go zniesławił. Jednak wobec tej osoby nie podjęto jeszcze żadnych działań prawnych.

56. Skarżący zapytał wreszcie, czy podczas kontroli akt Komisji służby Rzecznika Praw Obywatelskich stwierdziły, że niektóre wiadomości e-mail wymieniane między delegaturą a przedstawicielem rządu zawierały uwagi, które uznał za zagubione w odniesieniu do jego pracy (zob. pkt 40 powyżej). Zauważył, że jeśli tych wiadomości e-mail nie ma w aktach sprawy, będzie to stanowić dalsze poparcie dla jego skargi.

Ocena Rzecznika Praw Obywatelskich

Uwaga wstępna

57. W uwagach do sprawozdania z kontroli przeprowadzonych przez służby Rzecznika skarżący zwrócił się o kopię jednego z dokumentów wymienionych w niniejszym sprawozdaniu (zob. pkt 54 powyżej). Należy zauważyć, że podczas kontroli Komisja wskazała, że uznała ten dokument za poufny. Rzecznik Praw Obywatelskich pragnie przypomnieć w tym kontekście, że zgodnie z art. 13 ust. 3 jego przepisów wykonawczych skarżący nie mają dostępu do żadnych poufnych dokumentów ani informacji poufnych uzyskanych w wyniku kontroli. Rzecznik Praw Obywatelskich nie jest zatem w stanie ujawnić skarżącemu kopii wspomnianego dokumentu. Skarżący może jednak zwrócić się do Komisji o dostęp do wspomnianego dokumentu.

58. Niniejszy zarzut dotyczy dwóch głównych kwestii. Po pierwsze, pytanie, czy Komisja przedstawiła wystarczające powody, aby uzasadnić swoją decyzję o zwróceniu się w piśmie z dnia 15 maja 2007 r. o zastąpienie skarżącego (aspekt merytoryczny). Po drugie, domniemane naruszenie prawa skarżącego do bycia wysłuchanym (aspekt proceduralny). Analiza Rzecznika skupi się zatem na tych dwóch aspektach.

Rozumowanie Komisji

59. Rzecznik zauważa, że w piśmie z dnia 15 maja 2007 r. delegatura przedstawiła szereg uwag, które skłoniły ją do zwrócenia się o zastąpienie skarżącego kierownikiem zespołu. Względy te dotyczyły (i) jakości pracy wykonanej przez skarżącego, (ii) jego zachowania oraz (iii) stanowiska rządu kraju X.

60. Jeśli chodzi o analizę (i), oczywiste jest, że delegacja nie była zadowolona z pierwszego projektu sprawozdania wstępnego. Oczywiste jest również, że skarżący zgodził się na konieczność przeglądu i udoskonalenia tego projektu. Wydaje się jednak, że Wykonawca nie przedłożył delegacji zmienionego projektu skarżącego, uniemożliwiając tym samym jego ocenę

przez delegaturę. Rzecznikowi Praw Obywatelskich nie przekazano kopii tego dokumentu. W związku z tym nie jest on w stanie ustalić, czy jakość pracy skarżącego zasługiwała na decyzję delegatury o zwróceniu się o jego zastąpienie. W każdym razie Rzecznik zauważa, że uzasadnienie delegacji dla wniosku o zastąpienie skarżącego nie opierało się na treści zmienionego sprawozdania.

61. Podobne rozważania mają zastosowanie w odniesieniu do zależności delegatury od zachowania skarżącego. Rzecznik zauważa, że w swojej reakcji na uwagi delegacji dotyczące sprawozdania wstępnego skarżący wyraził swoje poglądy z pewną siłą. W związku z tym niektóre uwagi delegacji, a w szczególności te cytowane w pkt 41 powyżej, sformułowano w dość wyraźny sposób.

62. W tych okolicznościach należy przywiązywać szczególną wagę do stanowiska przyjętego przez rząd, tym bardziej, że dostępne są konkretne dowody w tym zakresie. Ponadto skarżący poinformował Rzecznika Praw Obywatelskich, że dobrowolnie opuściłby swoje stanowisko, gdyby zwrócono mu uwagę, że jego obecność stwarza trudności między rządem a delegacją.

63. Zgodnie z pismem delegacji z dnia 15 maja 2007 r. rząd wyraził obawy dotyczące wyników skarżącego i wyraził „ *silną gotowość* ” do usunięcia go ze stanowiska.

64. Z dokumentów skontrolowanych przez służby Rzecznika jasno wynika, że oświadczenia delegacji we wspomnianym piśmie odpowiadały faktycznemu stanowisku rządu państwa X. Wystarczy stwierdzić, że w piśmie skierowanym przez rząd do kancelarii prawnej reprezentującej skarżącego stwierdzono, że chociaż pismo z dnia 15 maja 2007 r. zostało sporządzone przez delegację, reprezentuje ono stanowisko rządu.

65. Rzecznik Praw Obywatelskich jest świadomy faktu, że skarżący podejrzewał delegaturę o wywieranie nacisku na rząd i uznał, że prawdziwym powodem jego odwołania jest wrogość delegacji wobec niego. Jednak żaden z dokumentów zawartych w aktach Komisji skontrolowanych przez służby Rzecznika Praw Obywatelskich nie potwierdza tej teorii. Skarżący odniósł się do szeregu e-maili na poparcie swojej wersji wydarzeń. Mimo że skarżący został jednak o to poproszony, nie przekazał żadnych takich wiadomości e-mail Rzecznikowi Praw Obywatelskich. Skarżący wskazał, że nie miał już wspomnianych e-maili, a zatem nie był w stanie ich dostarczyć.

66. Skarżący odniósł się ponadto do korespondencji między delegaturą a rządem, która według niego została mu przedstawiona i która jego zdaniem stanowiła dalsze dowody na poparcie jego skargi (zob. pkt 40 powyżej). Rzecznik zauważa, że skarżący nie przedłożył kopii tej korespondencji i że w trakcie kontroli nie znaleziono śladu takiej korespondencji. Ponadto nic nie wskazywało na to, że akta przedstawione przedstawicielom Rzecznika Praw Obywatelskich mogły być niekompletne.

67. Skarżący zwrócił uwagę na fakt, że pismo delegacji z prośbą o jego zastąpienie pochodziło z dnia 15 maja 2007 r., podczas gdy uzgodniono, że do dnia 16 maja 2007 r. ma on obowiązek przedłożenia zmienionego sprawozdania wstępnego. Rzecznik zgadza się, że data

odpowiedniego pisma na pierwszy rzut oka stwarza wrażenie, że delegatura działała niesprawiedliwie, decydując o sposobie działania, nie czekając na zmienione sprawozdanie wstępne. Komisja wyjaśniła jednak, że przedstawiciel rządu skontaktował się z delegacją 15 maja 2007 r. i wyraził pogląd, że zbliżająca się zmieniona wersja sprawozdania wstępnego nadal nie dostarczy tego, czego się spodziewano, oraz że uważa on za właściwe zastąpienie skarżącego. Komisja wyjaśniła ponadto, że delegacja spotkała się w dniu 15 maja 2007 r. w celu omówienia możliwych wariantów oraz że pismo z dnia 15 maja 2007 r. zostało sporządzone w gotowości do dyskusji z szefem delegacji tego samego dnia. Podkreśliła, że stosowne pismo zostało wysłane dopiero w dniu 16 maja 2007 r., po tym, jak Wykonawca zwrócił się o jego wysłanie. Rzecznik uważa, że wyjaśnienia te są uzasadnione i że są one ponadto potwierdzone treścią akt skontrolowanych przez jego służby. Nie można oczywiście wykluczyć, że decyzja o wysłaniu niniejszego pisma została podjęta już w dniu 15 maja 2007 r., co również wyjaśniałoby, dlaczego pismo to nosi tę datę. Jednak nawet gdyby tak było, Rzecznik Praw Obywatelskich nie jest przekonany, że delegatura działała z wrogości lub niesprawiedliwie, biorąc pod uwagę, że do tego czasu została już poinformowana, że rząd chce, aby skarżący został zastąpiony.

68. Biorąc pod uwagę dostępne mu dowody, Rzecznik uważa zatem, że skarżący nie przedstawił zarzutu merytorycznego, a mianowicie, że Komisja nie przedstawiła wystarczających powodów uzasadniających wniosek sformułowany w piśmie z dnia 15 maja 2007 r. o zastąpienie go jako kierownika zespołu. W związku z tym Rzecznik Praw Obywatelskich nie stwierdza niewłaściwego administrowania przez Komisję w odniesieniu do tego aspektu skargi.

W przedmiocie domniemanego naruszenia prawa do bycia wysłuchanym

69. W odniesieniu do domniemanego braku wysłuchania skarżącego Rzecznik Praw Obywatelskich zauważa, że zgodnie z art. 17 warunków ogólnych Komisja miała prawo, „ *na podstawie pisemnego i uzasadnionego wniosku* ”, zwrócić się do Wykonawcy o zastąpienie skarżącego, jeżeli uzna, że jest on „ *nieefektywny lub nie wykonuje swoich obowiązków wynikających z umowy* ”. Rzecznik uważa, że przed złożeniem takiego wniosku strona, której wniosek miał zostać złożony, a mianowicie Wykonawca, musiała mieć możliwość wyrażenia opinii na temat powodów, które skłoniły Komisję do rozważenia podjęcia takiego kroku. Skarżący nie twierdzi jednak, że Wykonawca nie został wysłuchany, lecz że Komisja powinna była dać mu, to znaczy skarżącego, możliwość wyrażenia swojego stanowiska przed zwróceniem się do Wykonawcy o zastąpienie go. W związku z tym należy zbadać domniemane nie wysłuchanie skarżącego.

70. Skarżący nie kwestionuje faktu, że jego umowa była zawarta ze spółką, która go zatrudniła, a mianowicie członkiem konsorcjum, i że nie miał on żadnego związku umownego z Komisją. Skarżący nie był w stanie zidentyfikować żadnego przepisu w umowie Komisji z Wykonawcą ani żadnego innego prawnie wiążącego przepisu, który w czasie wydarzeń zobowiązywałby Komisję do wysłuchania go przed skorzystaniem z możliwości przewidzianej w art. 17 warunków ogólnych. Traktat z Lizbony sprawił, że Karta (a zatem jej art. 41) stała się prawnie wiążąca (zob. art. 6 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej) od dnia 1 grudnia 2009 r. Rzecznik

uważa jednak, że odpowiednie zachowanie Komisji należy oceniać na podstawie przepisów obowiązujących w czasie spornych wydarzeń, a mianowicie w maju 2007 r.

71. Decyzja delegatury o zwróceniu się do Wykonawcy o zastąpienie skarżącego niekorzystnie dotknęła tego ostatniego. Jego wniosek doprowadził do zastąpienia skarżącego jako kierownika zespołu i rozwiązania jego umowy dotyczącej tego projektu. Należy zatem zbadać, czy wobec braku obowiązku prawnego Komisja powinna była wysłuchać skarżącego w celu przestrzegania zasad dobrej administracji.

72. Komisja odniosła się do art. 6 ust. 1 ogólnego zakresu zadań, zgodnie z którym wszelkie komunikaty dotyczące umowy z Wykonawcą miały mieć miejsce między nim a Wykonawcą. Argumentował on ponadto, że wobec braku stosunku umownego między nim a skarżącym nie miał żadnych zobowiązań wobec skarżącego. Jednak, jak wielokrotnie podkreślał Rzecznik Praw Obywatelskich, wymogi dobrej administracji wykraczają poza obowiązki czysto prawne. Innymi słowy, niewłaściwe administrowanie może mieć miejsce również wtedy, gdy administracja wywiązała się ze wszystkich swoich zobowiązań prawnych.

73. W poprzednich dochodzeniach Rzecznik Praw Obywatelskich przychylił się do argumentów, zgodnie z którymi w przypadkach takich jak niniejszy wystarczy wysłuchanie wykonawcy przez daną instytucję lub organ wspólnotowy. Opierało się to na założeniu, że wykonawca wysłucha następnie biegłego, którego zastąpienie miało być wymagane, i przekaże zainteresowanej instytucji lub organowi wspólnotowemu wszelkie uwagi, jakie te ostatnie mogłyby poczynić.

74. Doświadczenie pokazało jednak, że interesy Wykonawcy i danego biegłego niekoniecznie są identyczne. Wykonawcy mogą być skłonni do przystępowania do wniosków o zastąpienie ekspertów, nawet jeśli uważają, że eksperci spełnili swoje obowiązki w sposób doskonały, aby nie narazić na szwank ich szans na zdobycie przyszłych umów od tej samej instytucji lub organu Wspólnoty. W niniejszej sprawie wydaje się, że Wykonawca przyjął wniosek Komisji o zastąpienie skarżącego bez wcześniejszego powiadomienia lub możliwości udzielenia odpowiedzi na krytykę Komisji.

75. Zdaniem Rzecznika sytuacja ta jest niesprawiedliwa i niezgodna z prawem do dobrej administracji przewidzianym w art. 41 ust. 1 karty. W związku z tym Rzecznik uważa, że byłoby sprawiedliwe i zgodne z zasadami dobrej administracji, gdyby Komisja poinformowała skarżącego o zamiarze wystąpienia z wnioskiem o jego zastąpienie i podałaby powody. W tym kontekście przydatne wydaje się stwierdzenie, że – jak słusznie zauważył skarżący – delegacja skierowała swoje uwagi dotyczące pierwotnej wersji sprawozdania wstępnego bezpośrednio do niego, a nie przekazała wykonawcy. W związku z tym delegacja wyraźnie mogła poinformować skarżącego o swojej krytyce wobec niego i o zamiarze złożenia wniosku o jego zwolnienie, zanim sformułowała swój wniosek na podstawie art. 17 warunków ogólnych.

76. Skarżący stwierdził, że brak możliwości przedstawienia przez Komisję uwag na temat zamiaru zwrócenia się do Wykonawcy o zastąpienie go stanowi naruszenie prawa do bycia wysłuchanym, o którym mowa w art. 41 ust. 2 karty. Z brzmienia art. 41 karty jasno wynika, że prawa określone w akapicie drugim stanowią część ogólnego prawa do dobrej administracji

zapisanego w art. 41 ust. 1, zgodnie z którym każda osoba ma prawo do bezstronnego, sprawiedliwego i rozsądnego terminu rozpatrzenia swojej sprawy. Biorąc pod uwagę, że Rzecznik doszedł do wniosku, że podejście Komisji w niniejszej sprawie nie było zgodne z zasadą dobrej administracji, nie ma potrzeby analizowania, czy art. 41 ust. 2 znajduje zastosowanie w niniejszej sprawie. Z tych samych powodów nie ma potrzeby decydowania, czy art. 16 ECGAB ma zastosowanie w niniejszej sprawie.

77. Komisja wskazała, że oprócz poinformowania Wykonawcy delegatura dwukrotnie poinformowała skarżącego o swoim niezadowoleniu z treści przygotowanego przez niego sprawozdania wstępnego. Rzecznik zauważa jednak, że w żadnym momencie delegatura nie poinformowała skarżącego o zamiarze usunięcia go z projektu, zanim zwróciła się o to do Wykonawcy. Skarżący nie powiadomił również z wyprzedzeniem o wszystkich powodach, na których opierał się ten wniosek.

78. Rzecznik rozumie, że delegatura musiała zapewnić pomyślne i terminowe zakończenie projektu, a zatem nie mogła pozwolić sobie na stratę czasu. Rzecznik uważa jednak, że przedstawicielstwo łatwo byłoby wysłuchać skarżącego bez marnowania czasu. Delegacja przedstawiła swoje obawy w dniu 15 maja 2007 r. w piśmie z tego samego dnia. W związku z tym możliwe byłoby umożliwienie skarżącemu wyrażenia swojej opinii na temat tych obaw już tego dnia. Zdaniem Rzecznika byłoby to również lepiej uzasadnione, zamiast zezwalać skarżącemu na kontynuowanie prac nad zmienioną wersją sprawozdania wstępnego. W rzeczywistości wydaje się, że zmieniona wersja sprawozdania wstępnego dotarła do Wykonawcy wkrótce po tym, jak zwróciła się do Delegacji o złożenie wniosku o zastąpienie skarżącego i po tym, jak wniosek został faktycznie złożony. Biorąc pod uwagę, że zmieniona wersja sprawozdania wstępnego nie odegrała żadnej roli w tych wydarzeniach, prace skarżącego nad wersją z dnia 16 maja 2007 r. należy zatem uznać za daremne.

79. W świetle powyższych rozważań Rzecznik Praw Obywatelskich uważa, że Komisja nie podjęła działań zgodnie z zasadą dobrej administracji określoną w art. 41 karty, ponieważ nie umożliwiła skarżącemu ustosunkowania się do krytyki wyrażonej wcześniej w piśmie z dnia 15 maja 2007 r., tj. zwracając się do Wykonawcy o zastąpienie skarżącego. Jest to przypadek niewłaściwego administrowania. Uwaga krytyczna zostanie przedstawiona poniżej.

B. W odniesieniu do twierdzeń skarżącego

Argumenty przedstawione Rzecznikowi Praw Obywatelskich

80. Skarżący twierdził, że Komisja powinna przedstawić dowody na zarzuty wysunięte przeciwko niemu w piśmie z dnia 15 maja 2007 r. lub wycofać te zarzuty. W toku niniejszego dochodzenia skarżący przedłużył również swój wniosek o odszkodowanie, który został początkowo odrzucony przez Rzecznika Praw Obywatelskich na podstawie art. 2 ust. 4 jego statutu. Skarżący twierdził, że Komisja powinna zrekompensować mu utratę zarobków, dodatków na zakwaterowanie i utratę jego reputacji zawodowej.

81. Komisja twierdziła, że skarżący nie doznał żadnych nieuczciwych działań, ponieważ jej służby działały prawidłowo i że nie doszło do niewłaściwego administrowania.

Ocena Rzecznika Praw Obywatelskich

82. W świetle ustaleń Rzecznika dotyczących istoty niniejszej skargi (przedstawionych w pkt 68 powyżej) Rzecznik uważa, że dalsze dochodzenia dotyczące pierwszego wniosku skarżącego nie są już uzasadnione.

83. W odniesieniu do wniosku o odszkodowanie Rzecznik zauważa, że nie stwierdzono niewłaściwego administrowania w odniesieniu do decyzji Komisji o złożeniu wniosku o zastąpienie skarżącego. Rzecznik stwierdził niewłaściwe administrowanie jedynie w odniesieniu do aspektu proceduralnego sprawy, który dotyczył prawa skarżącego do bycia wysłuchanym. Skarżący nie twierdził jednak, że jego roszczenie opiera się na stwierdzeniu niewłaściwego administrowania w ten sposób. W tym kontekście przydatne wydaje się przypomnienie, że skarżący stwierdził, że dobrowolnie opuściłby konsultację, gdyby zwrócono mu uwagę, że jego obecność stwarza trudności między rządem a delegaturą. W związku z tym żądanie odszkodowawcze skarżącego nie musi być przedmiotem dochodzenia.

C. Konkluzje

Na podstawie dochodzenia w sprawie tej skargi Rzecznik zamyka ją z następującą uwagą krytyczną:

Nie dając skarżącemu możliwości ustosunkowania się do krytyki wyrażonej przez nią w piśmie z dnia 15 maja 2007 r., tj. zwracając się do Wykonawcy o zastąpienie skarżącego, Komisja nie podjęła działań zgodnie z zasadą dobrej administracji określoną w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. Jest to przypadek niewłaściwego administrowania.

Powyższa uwaga krytyczna dotyczy proceduralnych aspektów skargi. Biorąc pod uwagę, że Rzecznik nie stwierdził niewłaściwego administrowania co do istoty skargi, w niniejszej sprawie nie ma potrzeby prowadzenia polubownego rozstrzygnięcia sprawy. Z tych samych powodów dalsze dochodzenia dotyczące wniosku skarżącego nie są uzasadnione.

W związku z tym Rzecznik Praw Obywatelskich zamyka sprawę.

Skarżący i Komisja zostaną poinformowani o tej decyzji.

P. Nikiforos DIAMANDOUROS

Sporządzono w Strasburgu dnia 16 grudnia 2009 r.

[1] Dz.U. 2000 C 364, s. 1.

[2] Dostępne na stronie internetowej Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich, http://www.ombudsman.europa.eu [Link]

[3] Artykuł 41 ust. 3 karty ma następujące brzmienie: „ *Każda osoba ma prawo żądać naprawienia przez Wspólnotę wszelkich szkód wyrządzonych przez jej instytucje lub jej pracowników przy wykonywaniu swoich obowiązków, zgodnie z ogólnymi zasadami wspólnymi dla ustawodawstw Państw Członkowskich* ”.

[4] Szczegółowy zakres zadań dla Tracer Study on Graduates of the Country's Technical Education Programme.

[5] TVET – kształcenie i szkolenie techniczne i zawodowe.